

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **D. Q.**
zastoupena JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem, advokátem
se sídlem Brno, Benešova 628/12

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-533/ZA-ZA11-K07-2016, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-533/ZA-ZA11-K07-2016. se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 8.228 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Bc. Stanislava Bruncka, advokáta se sídlem Brno, Benešova 628/12.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Bc. Stanislavu Brunckovi, advokátu se sídlem Brno, Benešova 628/12, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 9. 3. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení objasnil, že tvrzenými důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou její obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně církve Quannengshen (Církve všemohoucího Boha). Na základě výpovědí žalobkyně a shromážděných informací o dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobkyně učinil žalovaný závěr, že nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuváděla. Dle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu vystavena pronásledování z důvodu příslušnosti k náboženské skupině ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, neshledal tedy u ní odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a proto jí neudělil mezinárodní ochranu ani podle tohoto ustanovení. Žalovaný dále uvedl, že nezjistil skutečnosti nasvědčující, že se u žalobkyně jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil jí proto ani azyl z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Stejně tak jí neudělil doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť neshledal důvody, pro které by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Uvedené rozhodnutí v celém jeho rozsahu napadla žalobkyně včas podanou žalobou. Nejprve shrnula svá skutková tvrzení učiněná v průběhu správního řízení, jakož i zjištění, která vyšla v průběhu řízení najevo. Uvedla, že je čínskou státní příslušnicí a členkou domácí křesťanské Církve všemohoucího Boha, do které vstoupila v dubnu 2009. V roce 2013 začala v rámci své církevní komunity vykonávat funkci průvodce, svou víru šířila také mezi své příbuzné a přátele. Kvůli své víře byla v Číně vystavena útisku, přičemž kromě toho, že byli zatýkáni členové její církevní komunity, byla tomuto útlaku vystavena i ona sama. Připomněla incidenty z roku 2013 a ze srpna 2014, po kterých policie pátrala po členech její církve i po ní a byla nucena se ukrývat. V březnu 2016 se pak žalobkyni podařilo utéct z bytu, který přišla zkontrolovat policie, a po tomto incidentu opustila Čínu. Zmínila rovněž celkovou negativní propagandu čínské vlády vůči věřícím, zejména vůči členům domácích církví, nátlak policie i na rodiče žalobkyně, která po nich chtěla, aby dceru úřadům nahlásili a vyhrožovala jim pozastavením důchodu.
4. Žalobní námitky žalobkyně soustředila do několika žalobních bodů. V prvním z nich namítala, že napadené rozhodnutí je založeno na nedostatečných skutkových zjištěních ohledně stavu dodržování lidských práv a svobod v Číně, tj. v zemi jejího původu, neboť správní orgán k prokázání skutkového stavu neprovedl důkazy svědčící o pronásledování křesťanů v Číně, které navrhla a předložila. Situace křesťanů v Číně je totiž vážnější, než správní orgán připustil. Poukázala proto na další zdroje o stavu dodržování základních

práv a svobod v Číně, z nichž citovala, některé z nich k žalobě přiložila. Uvedla, že jak ze zpráv lidskoprávních neziskových organizací, tak ze zpráv vládních institucí je možné usoudit, že Čínská lidová republika je zemí, ve které systematicky dochází k porušování lidských práv, včetně pronásledování náboženských skupin zahrnující umísťování do detence a uvěznění pro veřejné vyznávání víry, fyzické násilí na zadržených ze strany orgánů veřejné moci a umísťování do převýchovných pracovních táborů. To vše je buď tolerováno, podněcováno nebo přímo prováděno ze strany státu. Intenzita těchto zásahů ze strany veřejné moci se pak zvyšuje v případě členů neregistrovaných a tzv. domácích církví. Z uvedených zdrojů dle žalobkyně zcela evidentně vyplývá porušování práva na svobodu vyznání. Příslušnost občana k neregistrované církvi se pak stává diskriminačním důvodem, důvodem pro porušení soukromí, práva na rodinný život a dalších lidských práv.

5. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní orgán vycházel ze závěrů o její ekonomické motivaci pro podání žádosti o mezinárodní ochranu a o organizovaném odjezdu dalších žadatelů z Číny. Pro to však dle žalobkyně není ve spise žádný podklad. Čínu navíc není možné označit jako zemi, kde její obyvatelé trpí chudobou, ostatně ani žalobkyně před tím, než se musela začít ukrývat před čínskou policií, chudobou netrpěla ani to netvrdila. Její primární potíže způsobovalo pronásledování ze strany čínských státních orgánů, v důsledku čehož se ukrývala. Ostatně cestou do země, jejíž jazyk nezná, nemá zde žádné rodinné ani jiné vazby a nemohla by očekávat, že bude vykonávat kvalifikovanou či dobře placenou práci, by si z ekonomického hlediska příliš nepolepšila. Vycestování „za výdělkem“ by tak bylo z jejího pohledu zcela nelogické, ekonomicky nevýhodné a značně riskantní. Závěr žalovaného o ekonomické motivaci žalobkyně pro podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá oporu ve správním spisu, v ekonomických poměrech v Číně, ani v majetkových poměrech žalobkyně.
6. Dále žalobkyně namítala nesprávné právní zhodnocení zjištěného skutkového stavu, neboť má zato, že splňuje předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, protože skutečnosti, které v řízení uváděla, je nutno hodnotit tak, že měla a má odůvodněnou obavu z pronásledování ze strany čínských státních orgánů z důvodu svého náboženského vyznání. Dle žalobkyně byly v jejím případě jednoznačně naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, k čemuž poukázala na to, že splňuje kritéria definované relevantní judikaturou pro udělení azylu, a tyto dále podrobně rozvedla (zejména odůvodněný strach z pronásledování, hrozící újmu dosahující intenzity pronásledování, selhání vnitrostátní ochrany, pronásledování z azylově relevantních důvodů). Polemizovala i s důvody, kterými žalovaný odůvodnil neudělení azylu, tj. zejména s jeho argumentací ohledně obstarání si cestovního pasu a bezproblémového opuštění Číny, ohledně možnosti vnitřního přesídlení v rámci vlasti a nesouhlasila ani s posouzením věrohodnosti své výpovědi žalovaným.
7. Rovněž k neudělení doplňkové ochrany žalobkyně namítala nesprávné právní zhodnocení zjištěného skutkového stavu, když žalovaný nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem o hrozbě vážné újmy v případě návratu do Číny. Jak z její výpovědi, tak ze zpráv organizací a institucí monitorujících dodržování lidských práv v Číně dle žalobkyně plyne, že by ji v případě návratu do Číny hrozilo nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo potrestání. Některé zprávy uvádějí (např. zpráva o dodržování lidských práv USDOS), že v Číně jsou dosud v provozu převýchovné pracovní tábory, kde jsou umísťováni především náboženští disidenti.

Hrozbu umístění do podobného zařízení lze rozhodně považovat za nebezpečí vážné újmy. Vzhledem ke skutečnosti, že případ čínských žadatelů o azyl již byl v ČR medializován, že příjezd žalobkyně koresponduje s údaji v těchto člancích a že se do Číny nevrátila, lze důvodně předpokládat, že čínská administrativa bude schopna zjistit, že v České republice požádala o azyl. Má za to, že by bylo naivní se domnívat, že by v případě návratu do Číny nebyla (i kvůli informacím z jejího cestovního pasu o platnosti turistického víza a tedy nevysvětlený delší pobyt v ČR) identifikována jako žadatel o azyl a posléze i jako příslušník křesťanské církve.

8. V dalším žalobním bodě žalobkyně označila napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť se v jeho odůvodnění žalovaný dostatečně nevypořádal s tvrzenými skutečnostmi, když odůvodnění obsahuje pouze obecné formulace, které správní orgán převzal z jiných rozhodnutí o žádostech čínských žadatelů o mezinárodní ochranu a nereaguje na konkrétní zjištění a tvrzení v řízení o žádosti žalobkyně. Napadené rozhodnutí je tak dle jejího názoru nepřezkoumatelné v prvé řadě z důvodu nesrozumitelnosti, neboť vykazuje takové závažné textové a formulační nedostatky, že mu nelze porozumět a pochopit, jaké konkrétní důvody vedly k zamítnutí její žádosti. Skutkové závěry jsou formulovány natolik obecně, že jsou zcela neurčité a nekonkrétní. Skutkové a právní závěry správního orgánu si navíc na mnoha místech vzájemně odporují a protiřečí. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné rovněž z toho důvodu, že téměř shodné důvody, které (zřejmě) vedly správní orgán k zamítnutí žádosti o azyl žalobkyně (např. tvrzení ohledně ekonomických motivů žalobkyně, bezproblémové vyřízení pasu, uvedení nepravdivých údajů do žádosti o vízum, atd.) vedly k udělení azylu ve věcech skutkově i časově obdobných. K tomu žalobkyně poukázala na konkrétní rozhodnutí žalovaného v obdobných věcech.
9. V posledním žalobním bodě žalobkyně namítla, že neměla možnost se s důvody napadeného rozhodnutí seznámit, když jí rozhodnutí nebylo přeloženo. Nebylo jí totiž doručeno v čínském jazyce a nebylo jí ani celé přetlumočeno do čínského jazyka. Tím bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť neměla možnost se s napadeným rozhodnutím řádně seznámit za účelem efektivního využití opravných prostředků.
10. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal rovněž na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně a shromážděné informace o zemi původu, které považuje za zcela dostatečné. Má zato, že zjistil skutečný stav věci, že případ posuzoval ve všech souvislostech, že se zabýval všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, a že si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
12. V reakci na žalobní námítky žalovaný uvedl, že sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině či její tvrzení o životě v zemi jejího původu a konkrétních potížích, přesto byl nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti,

příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá. V podrobnostech na ně odkázal, neboť rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné a netrpící žalobkyní namítanou nepřezkoumatelností.

13. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně při poskytnutí údajů k žádosti uvedla, že důvodem podání její žádosti o azyl je náboženská perzekuce. Jiné než náboženské důvody nemá. Z jejích dalších sdělení v průběhu správního řízení však nebyly zjištěny okolnosti nenasvědčující tomu, že by jí hrozilo pronásledování pro její příslušnost a působení v neregistrované církvi na celém území Číny. Pokud by tomu tak bylo a žalobkyně by byla policií sledována jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů, sotva mohla ze země vycestovat legální cestou bez jakýchkoli problémů s vlastním pravým pasem obsahujícím biometrické údaje. V této souvislosti poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16) a na rozsudek švýcarského Spolkového správního soudu, v nichž bylo rozhodováno ve věci žalobkyně čínské státní příslušnosti hlásící se k domácí křesťanské Církvi všemohoucího Boha, přičemž tyto soudy zpochybnily možnost legálního vycestování žadatelky z Číny, pokud by byla čínskými orgány hledána.
14. Žalovaný má za to, že mezi podklady zařadil dostatečné spektrum aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci, a že v rozhodnutí uvedl, které doložené či navrhované materiály mezi podklady pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k tomu vedly. Je přesvědčen, že žalobkyní svým postupem na jejích právech nezkrátil a že jednal i v souladu s relevantní judikaturou, na kterou poukázal. Logickou reakcí na opakované dokládání nejrozličnějších materiálů žalobkyní a jejím zástupcem tak bylo opakované konstatování správního orgánu, že obecně nezpochybňuje problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, nicméně se zdůrazněním nezbytnosti shledat individuální pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně při dokládání dokumentů uvedla, že v doložených materiálech není zmiňována a že neobsahují cokoli, co by mělo souvislost přímo s ní. I z dalších sdělení žalobkyně a předkládaných materiálů dle žalovaného vyplývá, že je jimi dokládána zejména situace křesťanů v zemi původu žalobkyně. Správní orgán proto shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, neboť disponoval a do spisu zařadil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí.
15. K námitce žalobkyně ohledně medializace případu žalovaný uvedl, že to byla právě komunita čínských občanů, kteří přijeli s obdobným azylovým příběhem ve zhruba stejném období, kdo aktivně medializuje svůj azylový příběh. Žalovaný sám nebyl nikdy iniciátorem žádné z medializací a nikdy neposkytl médiím žádné konkrétní informace o podaných žádostech.
16. Žalovaný má zato, že za okolností odjezdu ze země popsaných samotnou žalobkyní se jeví logickou jeho úvaha, že mohla svou situaci řešit cestou vnitřního přesídlení v rámci historicky, sociálně i jazykově pro ni blízkého prostředí Číny, kde by navíc byla vlastním rodinným příslušníkem nepochybně blíže než v Evropě. Žalovaný připomněl i fakt, že žalobkyně přistoupila k objasňování předložené nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a rovněž cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava

Havla v Praze až po konfrontování s kopií své žádosti o udělení víza, obsahující informace rozdílné od těch, které poskytla v řízení o mezinárodní ochraně.

17. Žalovaný zopakoval, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přičemž dle jeho názoru prezentované potíže značně nadhodnotila. Státní orgány v Číně měly dostatek času i prostředků k zadržení žalobkyně, pokud by o ní skutečně měly zájem. Žalovaný uzavřel, že po celkovém posouzení byl nucen konstatovat, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, její žádost jako důvodnou neshledal. Zdůraznil, že žalobkyně nebyla policií konfrontována, pouze se domnívala, že jí hledají. Osobně se s nimi však nesetkala a se státními orgány žádné problémy neměla. Problémy, kterým čelila, nedosahovaly dle jeho názoru intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobkyně nebyla vystavena jednání ani souběhu různých opatření svou povahou či opakováním dostatečně závažným, aby představoval vážné porušení základních lidských práv.
18. Žalovaný má zato, že své rozhodnutí řádně odůvodnil i ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu. Skutečnosti představující okolnosti hodné zvláštního zřetele v případě žalobkyně neshledal.
19. Ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ustanovení § 14a zákona o azylu žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany.
20. Žalovaný uzavřel, že dle jeho názoru odůvodnění rozhodnutí v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobkyně ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Ani doplňková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu nebyla shledána přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad jejího vystavení riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Číny.
21. Za lichou označil námitku, že neumožnil žalobkyni seznámit se s rozhodnutím v jejím rodném jazyce, neboť jak vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 22. 2. 2018, byla žalobkyně v tento den řádně seznámena s obsahem rozhodnutí, včetně poučení o jejích dalších právech a povinnostech, a to v jazyce čínském, za přítomnosti tlumočnice. Svým podpisem stvrdila, že rozhodnutí porozuměla. Za irrelevantní označil žalobou navrhané důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Uvedl, že každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně.
22. V replice na vyjádření žalovaného, žalobkyně zopakovala a dále rozvedla svoji argumentaci proti některým úvahám a závěrům žalovaného. K některým jeho tvrzením se vyjádřila a současně upozornila na nesprávnou interpretaci jím citované judikatury. Dále podrobně rozvedla svoji argumentaci k pojmu „pronásledování“ a zdůraznila, že zásadní v této věci je toliko oprávněná obava z pronásledování.

23. Následně žalobkyně zaslala soudu zprávu Veřejného ochránce práv o šetření z vlastní iniciativy ve věci udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 10. 2018, a to včetně její přílohy. Poukázala na to, že žalobní body a pochybení, které Veřejný ochránce práv shledal, se z velké části překrývají nebo mají společný základ.
24. Ve vyjádření žalovaného k replice žalobkyně a k jí předložené zprávě Veřejného ochránce práv o šetření z vlastní iniciativy ve věci udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 10. 2018, žalovaný upozornil na to, že jde o předběžnou zprávu o šetření učiněnou z podnětu skupiny čínských křesťanů (tj. o zprávu především jednostrannou) a nejde tedy o zprávu konečnou. Ta bude vyhotovena až po vyjádření ministra vnitra. K tomu žalovaný zdůraznil, že VOP nesmí podle platných právních předpisů jakkoli zasahovat do rozhodovací činnosti soudu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 s. ř. s., když dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
26. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 7. 6. 2016 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 10. 6. 2016 poskytla údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla náboženskou perzekuci v Číně, v roce 2013 došlo k zatčení některých jejích souvěrců a policie hledala i ji. Uvedla, že se narodila dne 16. 2. 1973 ve Vnitřním Mongolsku, je národnosti Chan, od roku 2009 je věřící, je příslušnicí Církve všemohoucího Boha (čínsky Quannengshen, dále také jen „CVB“), kde zastává funkci průvodkyně asi 50členné skupiny věřících. Je rozvedená.
27. Dne 2. 8. 2016 byl se žalobkyní proveden pohovor. Při něm uvedla, že žila v provincii Vnitřní Mongolsko, okres Wuyuan, obci Hesheng, kde byla hlášena k trvalému pobytu. Během studií bydlela v provincii Hebei, městě Shibiazhuan. V provincii Vnitřní Mongolsko pobývala také v okrese Wulate Zhongqi, městci Hailiutu, ve městě Baotou a naposledy ve městě Bayan Naoer. Během svého života Čínu nikdy neopustila, rozhodla se tak až v roce 2016, jelikož útlak vůči ní a jejím spoluvěřícím byl stále horší. Požádala svou přítelkyni, aby jí pomohla odjet z Číny. Víza do ČR si zařídila osobně ve vízovém centru v Pekingu, přítelkyně jí dala kontakt také na prostředníka, který jí rovněž pomáhal. Dále popsala svoji cestu do České republiky a z Prahy do pobytového střediska. K nepravdivým údajům v žádosti o vízum (týkaly se účelu víza - turistika, údaje o zaměstnání a údaje o tom, že je vdaná) uvedla, že ji bylo řečeno prostředníkem, se kterým ji zkontaktovala přítelkyně, že když to takto neuvede, že vízum nedostane.
28. V doplňujícím pohovoru dne 21. 10. 2016 se žalobkyně podrobně vyjádřila a odpověděla na otázky týkající se Církve všemohoucího Boha, k níž se hlásí a v níž vykonávala od roku 2013 funkci průvodkyně, kdy bratry a sestry ve víře provází a pomáhá jim pochopit Boží slovo. V rámci této funkce byla zodpovědná za 50 lidí. Žalobkyně víru také šířila mezi své příbuzné a přátele. Ke své náboženské perzekuci popsala incident z roku 2013, kdy byli při šíření víry na základě udání zatčeni tři členové její církevní komunity, přičemž policie začala pátrat i po dalších členech církve v oblasti. Žalobkyně se musela ukrýt, přičemž jí bylo později sděleno, že sestru, která je ukryla, odvedla policie. Policie pak po členech církve (a tedy i po žalobkyni) dále pátrala, proto byla žalobkyně nucena

se asi půl roku ukrývat. V tomto období do církevní komunity přicházely zprávy o dalších zatčených členech církve a o tom, že byli po zadržení policií bití a mučení. Následně byla žalobkyně při odchodu z domu jedné ze sester ve víře sledována neznámým mužem. Z důvodu obav z možného zatčení tak oblast opustila. Dále žalobkyně popsala incident ze srpna roku 2014, kdy při šíření víry byla oznámena synem sestry ve víře, který se pokusil ji i zadržet do příjezdu policie. Po útěku se celou noc schovávala ve slunečnicovém poli, aby ji policie nenašla. Dále žalobkyně popsala průběh jejího skrývání i v roce 2015, kdy zůstávala v bytě sestry ve víře společně s dalšími členy její církve. Jednoho dne o půlnoci se vrátila domů, kde jí matka řekla, že tam byla několikrát policie a že ji hledá a že jim bylo řečeno, že ji mají nahlásit, jakmile se objeví, jinak že jim bude zastaven důchod. To pro žalobkyni znamenalo, že se domů vrátit nemůže. Odjela do města Baotou a tam spolu s dalšími bratry a sestrami v bytě jedné sestry upravovali články. V březnu 2016 se pak stal další incident, kdy tento byt přišla zkontrolovat policie. Žalobkyně stačila vyskočit oknem a utéct. To bylo posledním impulzem, který ji přiměl opustit Čínu. Cestovní pas jí byl bez problémů vystaven již v prosinci 2014. Dále žalobkyně uvedla, že když byla ve Wulate Zhongqi, zavřeli tam více než 10 bratrů a sester, když byla ve Wuyuan v roce 2012, tam zavřeli 5 bratrů a sester. K dotazu, jak dlouho byli zadrženi, uvedla, že sestra která odtud vyšla, říkala, že ji tam drželi několik dnů, jiná sestra byla odsouzena ke dvěma letům k převýchové práci ve vězení. I matku této sestry čínští komunisté utiskovali (bylo jí odebráno vyplácení důchodu a přinutili ji vzdát se domu a pronajmout si byt).

29. Ve správním spise jsou kromě žalobkyní předložených materiálů dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané, z března 2016, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, kapitola IV: prioritní země – Čína, ze dne 21. dubna 2016, Výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015, ze dne 10. srpna 2016, Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 – Čína, ze dne 24. února 2016, zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína, ze dne 27. ledna 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 12. ledna 2017 a Informace OAMP – Církev Boha všemohoucího, historie, struktura a věrouka, ze dne 23. 6. 2016.
30. S podklady pro rozhodnutí ve věci byla žalobkyně seznámena ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 12. 4. 2017. Poté žalobkyně zaslala písemná vyjádření k některým shromážděným materiálům a předložila správnímu orgánu další materiály ohledně situace křesťanských náboženských menšin v Číně.
31. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobkyně není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobkyně v žalobě namítala především to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, přičemž argumentaci směřovala zejména k důvodům uvedeným pod písm. b) tohoto ustanovení (neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu jejího náboženského vyznání), tvrdí, že splňuje rovněž podmínky pro doplňkovou ochranu. Dále pak namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí a procesní vady.
32. Jak vyplývá z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu, mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že

jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu

33. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
34. Pokud jde o důvody pronásledování podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. pronásledování v důsledku uplatňování politických práv a svobod, žalobkyně v tomto směru žádné argumenty nevznášela. Lze proto souhlasit se žalovaným, že v jejím případě nelze shledat důvody podřaditelné pod toto ustanovení, neboť v řízení nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi původu vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně sama sdělila, že nebyla členem žádné politické strany či organizace a že nemá žádné politické přesvědčení, neuváděla, že by se jakkoliv politicky či jinak veřejně angažovala. Lze dodat, že právo na náboženskou svobodu se považuje za základní občanské právo, nikoliv však specificky za právo politické. Soukromá setkání (shromáždění) spoluvěrců jsou projevem praktikování víry a jedná se tak o projev práva na vyznání.
35. Žalobkyně svou žalobní argumentaci soustředila zejména na odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jejího náboženského vyznání.
36. Dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu je přitom za pronásledování považováno *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*
37. Za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), je považováno jednání, které je svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a). Podle odst. 2 písm. a) stejného článku kvalifikační směrnice může být za pronásledování ve smyslu odstavce 1 považováno mimo jiné např. použití psychického nebo fyzického násilí, právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, nepřiměřené nebo

diskriminační trestní stíhání nebo trestání, odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu.

38. Pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením (čl. 10 odst. 1 písm. b/ kvalifikační směrnice).
39. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, a neshledal proto, že by mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.
40. V odůvodnění svého závěru uvedl (strana 13 rozhodnutí), že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a shledal její tvrzení věrohodnými. Dále pak jmenoval některé okolnosti, které dle jeho názoru značně snižují její věrohodnost ve vztahu k tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a podání žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu poukázal na skutečnost, že žalobkyně přicestovala do ČR v rámci organizované skupiny dalších spoluobčanů (souvěrců), že uvedla nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza, o nichž však neinformovala ihned správní orgán ani cizineckou policii, že nebyla ochotna sdělit správnímu orgánu podrobnosti o konkrétních osobách, které jí zajistily vízum, že jí byl vydán bez problémů cestovní pas a bez problémů vycestovala ze země a že žalobkyně i ostatní její souvěrci v co nejkratší možné době našli zaměstnání, což dle žalovaného nasvědčuje spíše ekonomickým zájmům žalobkyně, než útěku před náboženskou perzekucí (strana 14 až 17 napadeného rozhodnutí).
41. Žalovaný současně nevyloučil, že žalobkyně je příslušnicí Církve všemohoucího Boha, přičemž její výpovědi porovnal s Informací OAMP ze dne 23. 6. 2016 k této církvi. V návaznosti na to zrekapituloval situaci v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně na základě i dalších jím shromážděných zpráv. Uvedl, že podle informace Human Rights Watch ze dne 12. ledna 2017 omezuje vláda praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách, vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Dle zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína, ze dne 27. ledna 2016, je svoboda vyznání ze strany formálně ateistické Komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny, včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt, jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny, včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací, působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se poklidně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadána nebo vykazována ze svých shromaždišť. Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 - Čína, ze dne 24. února 2016, byla svoboda vyznání v Číně i nadále systematicky potlačována. Dle Zprávy o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie, ze dne 21. dubna 2016, docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Výroční

zpráva China Aid Association za rok 2015, z března 2016, uvádí, že všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování takzvaných kultů a domácích církví; nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če-ťiang, domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015, ze dne 10. srpna 2016, Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální“ náboženské aktivity a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním jejich náboženských praktik. Dle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie - Čína: Křesťané, z března 2016, se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života, omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Žalovaný uzavřel, že členové náboženských menšin v Číně se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.

42. Žalovaný tedy na základě jím shromážděných zpráv o situaci v zemi původu žalobkyně vzal za prokázané, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že zde existuje pronásledování z náboženských důvodů. V tomto lze se žalovaným zcela souhlasit.
43. Krajský soud však nemůže přisvědčit jeho odůvodnění neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je odůvodněno nedostatečně. Žalovaný uvedl, že neshledal důvodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě jejího návratu do vlasti. Konstatoval, že ačkoliv byla žalobkyně příslušnicí uvedené církve a svou víru po značnou část života ve své vlasti vyznávala, nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek byt' jen kontaktována, natož zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna, nebyla a ani v současnosti tam není trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Z uvedeného pak žalovaný dovodil dílčí závěr, že „žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla“. Dle žalovaného nikdo žalobkyni objektivně nebránil v její víře, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv.
44. Tento závěr žalovaného je však v rozporu s opakovaným tvrzením žalobkyně o tom, za jakých okolností probíhají jejich náboženská setkání (což korespondovalo s informacemi o zemi původu shromážděnými žalovaným), s vylíčením incidentů, ke kterým došlo v roce 2013, 2014 a 2016, kdy jí hrozilo zadržení policií a kdy byli zadrženi členové církevní komunity, ke které patřila, o jejím následném pronásledování policií, kvůli kterému musela měnit místo pobytu a ukrývat se, s výpovědí o nátlaku na rodiče

žalobkyně, kdy po nich policie žádala, aby dceru (žalobkyni) úřadům nahlásili, přičemž jim bylo vyhrožováno pozastavením důchodu. Žalobkyně v zásadě konzistentní azylový příběh vylíčila a nezůstala pouze u obecných tvrzení a znalostí o pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně, přičemž ve vylíčení toho, co prožila v souvislosti s vyznáváním víry, se zásadnější nesrovnalosti nevyskytly. To ostatně připustil i žalovaný, jestliže uvedl, že nepochybně věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a její tvrzení v tomto směru označil za věrohodná. K související otázce „snížené“ věrohodnosti žalobkyně, k níž žalovaný při svém hodnocení rovněž dospěl, viz níže.

45. S ohledem na výše citované ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tak připustit, že žalobkyně mohla mít odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k tvrzené náboženské skupině, přičemž tato skutečnost nebyla v průběhu správního řízení ničím vyvrácena. K tomu krajský soud dodává, že zákon o azylu ani kvalifikační směrnice nevyžaduje, aby se žadatel o azyl opakovaně vystavoval fyzickému násilí a psychickému nátlaku pro vyznání své víry, aby následně mohl být úspěšný se svojí žádostí o mezinárodní ochranu.
46. Jak je již shora uvedeno, žalovaný při hodnocení odůvodněnosti strachu žalobkyně z pronásledování vycházel také ze závěru o snížené věrohodnosti žalobkyně. V tomto směru je však předně nutno žalovanému vytknout, že neuvedl jednoznačně a dostatečně srozumitelně, která konkrétní tvrzení považuje za nevěrohodná a která nikoliv, neboť konstatování, že určitá skutečnost „sníží věrohodnost žadatelky i ve vztahu k jejím dalším tvrzením“ zcela srozumitelné není. Jestliže je věrohodnost nějaké osoby „snížená“, je obvykle zpochybněna celková věrohodnost takové osoby a je nutno jednoznačně konkretizovat, kterým jejím tvrzením pro věc podstatným správní orgán uvěřil, kterým nikoliv a proč. V projednávané věci opíral žalovaný závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně o své úvahy ohledně „skutečných důvodů jejího odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a podání žádosti o mezinárodní ochranu“. K tomu krajský soud uvádí následující:
47. Pokud jde o úvahu o organizovaném příjezdu čínských žadatelů o azyl ve zhruba stejném období, je zřejmě pravděpodobné, že výjezd uváděné skupiny osob z Číny byl organizován. Ostatně sama žalobkyně vypověděla, že cestu a podklady, které bylo potřebné předložit pro obdržení víza, zařizovala za pomoci přítelkyně a prostředníka. Žalobkyně tak zřejmě využila určité možnosti nabízené prostředníkem, který obstarával cestu do ČR současně více čínským občanům. Žalobkyně tyto skutečnosti žalovanému sdělila již při prvním pohovoru, vysvětlila i to, proč některé podklady pro udělení víza nejsou pravdivé. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že závěr o organizovaném příjezdu žalovaný prezentuje i v odůvodnění dalších obdobných případů, avšak ze správního spisu nevyplýval jediný listinný důkaz na podporu takového tvrzení. I kdyby však tato organizovanost prokázána byla, rozhodně by nemohla být sama o sobě důvodem pro znevěrohodnění osoby žalobkyně a důvodem neudělení azylu či doplňkové ochrany. Pouze na základě uvedeného totiž nelze dovodit, že jedinou motivací žalobkyně k opuštění země původu byla motivace ekonomická, tj. nalezení práce v ČR, jak činí žalovaný. Pokud žalovaný měl za to, že uvedená okolnost hraje při hodnocení věrohodnosti žalobkyně významnou roli, měl jím zmíněné indicie podrobit dalšímu prověřování a dokazování, což však neučinil.
48. Pokud jde o nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza a skutečnost, že žalobkyně požádala o azyl až v Příjímacím středisku v Zastávce u Brna, což podle

žalovaného rovněž snižuje věrohodnost k dalším tvrzením žalobkyně, včetně skutečných důvodů odchodu z vlasti, nutno připomenout, že ustálená judikatura v azylových věcech s předložením padělaných dokladů či uvedení nepravdivých údajů, které žadatel o azyl použije za účelem získání možnosti vstoupit na území přijímacího státu, nespojuje a priori nevěrohodnost žadatele a jeho azylového příběhu. V tomto ohledu je totiž třeba odlišovat nepravdivé údaje, které žadatel uvede ve vztahu k orgánům země původu či v zemi původu, aby překonal případné bariéry pro vycestování, a nepravdivé údaje, které uvede po svém příjezdu do přijímacího státu. V daném případě však šlo jednoznačně o údaje, které měly zvýšit šanci žalobkyně na získání víza a vycestování z Číny. Ani podání žádosti o mezinárodní ochranu s odstupem několika dnů nepovažuje krajský soud v daném případě za okolnost, která by měla mít takový vliv na hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti, jak činí žalovaný. Ostatně žalobkyně po svém příletu pobývala na území ČR zcela legálně na základě turistického víza. Pro žalobkyni pak nemuselo být jednoduché se po příjezdu do ČR zorientovat, proto krajský soud nepovažuje ani za podstatné, jakým způsobem se dopátrala informací, kde se přijímací středisko nachází a jak se k němu dostat. Pokud žalovaný této skutečnosti důležitost přičítal, měl pak řádně vyhodnotit, zda žalobkyně s přihlédnutím k jejím znalostem a možnostem objektivně mohla o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve (sama vypověděla, že o této možnosti nevěděla) a vyhodnotit i samotný význam těchto několika málo dnů.

49. Dle žalovaného nebyla žalobkyně rovněž ochotna sdělit bližší údaje o osobách, které jí pomohly se zařízením víza a které jí nasměrovaly do přijímacího střediska Zastávka. Z hlediska posouzení věrohodnosti žadatele o azyl však nelze ani tuto skutečnost hodnotit tak, jak činí žalovaný. Žadatel o mezinárodní ochranu má bezpochyby povinnost poskytnout v průběhu řízení nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace (srov. § 49a odst. 1 zákona o azylu). Není přitom pravda, že žalobkyně nebyla ochotna sdělovat údaje o tom, kdo jí pomohl (uvedla jméno přítelkyně i prostředníka). Rovněž vypovídala o tom, jak se dostala do přijímacího střediska v Zastávce. Že by žalobkyně byla dotazována na údaje, o kterých by nebyla ochotna vypovídat, z protokolů o pohovoru s ní nevyplývalo.
50. Rovněž úvahy žalovaného vztahující se k otázce vyřízení cestovního dokladu a bezproblémového vycestování žalobkyně ze země původu z letiště v Pekingu, které dle jeho názoru svědčí o nezájmu čínských orgánů o žalobkyni, považuje krajský soud za zcela povrchní. Posouzení této otázky totiž bezpochyby souvisí s tím, zda a jak jsou státní mocí v ČLR evidovány „problematické“ osoby (konkrétně příslušníci nepovolených či zakázaných církví), zda jsou či nejsou v ČLR centrálně evidovány osoby, o kterých je nějaký záznam o tom, že jsou věřící, nebo které byly např. jen krátce zadrženy místními úřady, které jsou následně sledovány, kontrolovány či hledány místní policií. Aby mohl žalovaný učinit závěr, který učinil, měl ověřit, za jakých okolností jsou v jednotlivých provinciích takové osoby evidovány, kdy se dostávají do centrální evidence sledovaných osob, atd.
51. K tíži žalobkyně a jejích tvrzení pak nelze brát ani skutečnost, že v nejkratší možné době stanovené zákonem využila možnosti v ČR pracovat. To bez dalšího rozhodně nepotvrzuje, že do ČR přicestovala z ekonomických důvodů. Pokud pak žalovaný k tomu argumentuje tím, že se tak zachovala většina ze souvěrců žalobkyně pobývajících v pobytovém středisku, což dle jeho názoru svědčí o tom, že přicestovala do ČR z jiných

důvodů, než uvádí, ani tento závěr žalovaného není ničím důkazně podpořen. Samostatně současně uvedl, že „o důvodech a motivech třetích osob, které zorganizovaly výjezd této skupiny osob, lze jen spekulovat“.

52. Argumentace žalovaného pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně tedy neobstojí, neboť nejde o takové důvody, na základě kterých by bylo možno uvedený závěr založit, některé pak nemají ani oporu ve spise. Žalovaný proto bude muset otázku věrohodnosti žalobkyně vyhodnotit znovu. V tomto směru není případné ani srovnání nyní projednávané věci s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na který žalovaný ve vyjádření upozornil a který k vyjádření přiložil. Stěžovatelka v tam uvedené věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k zakázané křesťanské církvi (šlo o Církev všemohoucího Boha) a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. ESLP pak přisvědčil švýcarským orgánům ve vyhodnocení příběhu stěžovatelky jako zcela nevěrohodného s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha. O takovou situaci však v nyní projednávané věci nešlo, neboť žalovaný příslušnost žalobkyně k jí tvrzené náboženské křesťanské menšině a přiměřené znalosti o této církvi nezpochybnil.
53. Vyhodnocení otázky odůvodněného strachu z pronásledování (a to i v případě návratu do vlasti) závisí rovněž na posouzení otázky možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu, tedy možnosti vnitřního přesídlení. Dle bodu 27 kvalifikační směrnice platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná.
54. Žalovaný k obavě žalobkyně z pronásledování a zatčení uvedl, že mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny do jiné oblasti či provincie. To zdůvodnil mimo jiné tím, že žalobkyně za účelem vyřízení víza cestovala do Pekingu a z letiště v Pekingu pak také odcestovala do ČR, aniž by se jí něco stalo. Žádná z použitých zpráv o situaci v zemi původu žalobkyně však neuvádí, že by v některé části ČLR k náboženskému pronásledování nedocházelo. Žalovaný tak při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z ničím nepodložené domněnky, že k případnému pronásledování žalobkyně by v jiné oblasti či provincii nedocházelo. Napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění otázky možného přesídlení v rámci Číny, není založeno na pravděpodobnostním individuálním hodnocení vycházejícím z podkladových materiálů o zemi původu v kontextu azylového příběhu žalobkyně. V tomto ohledu nepochybně nelze pominout ani skutečnost, že žalobkyně by se vracela do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti jejího turistického víza.
55. Nutno konstatovat, že žalovaný svůj závěr o neexistenci odůvodněných obav žalobkyně z pronásledování odůvodnil de facto pouze zpochybněním některých tvrzení žalobkyně, aniž by je však konfrontoval s informacemi ze zpráv o zemi původu. Přitom i ze žalovaným shromážděných informací naopak vyplývá, že k pronásledování dochází na celém území Číny (např. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, uvádí, že v roce 2015 KS Číny zesilovala pronásledování domácích církví na celém území Číny, že KS Číny pokračovala ve svých tvrdých zásadách proti neregistrovaným církvím, pronásledovala zejména domácí církve a křesťany, kteří byli jejich příslušníky, dále pak

uvádí, že nejostřejší perzekuce byla uplatňována proti křesťanům na jihu, jihozápadě a severovýchodně Číny).

Doplňková ochrana dle ustanovení § 14a zákona o azylu

56. Dále žalobkyně v žalobě namítala, že v případě neudělení azylu splňuje rovněž podmínky pro udělení doplňkové ochrany.
57. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
58. Jestliže žalovaný rozhodl, že v případě žalobkyně nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplňkové ochrany. Ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany (strana 22 a násl. napadeného rozhodnutí) uvedl žalovaný v podstatě to, co uvedl ve vztahu k neudělení azylu. Odůvodnění této části rozhodnutí tak trpí jistou paušalizací, což by (stejně jako opakování identických pasáží v odůvodnění) sice a priori nemuselo mít nutně za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového postupu nejsou řádně posouzeny všechny rozhodné aspekty případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle krajského soudu posoudil žalovaný otázku důvodných obav žalobkyně z nebezpečí vážné újmy nedostatečně a zcela povrchně.
59. Vzhledem k tomu, že i v kontextu doplňkové ochrany bylo potřeba zabývat se otázkou možnosti vnitřního přesídlení, tj. využití vnitřní ochrany v zemi původu, krajský soud v tomto směru odkazuje na své závěry uvedené již shora k této otázce u hodnocení podmínek pro azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť obdobně i zde jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nemající oporu ve správním spise i ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný svůj závěr neopřel o žádné konkrétní podklady.
60. Žalobkyně brojila i proti hodnocení jejích důvodných obav z návratu do ČLR. Žalovaný argumentoval, že považuje obavu žalobkyně ze zatčení v případě jejího návratu do Číny za nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci (i při zohlednění toho, že by při jejím návratu uplynula delší doba od uděleného krátkodobého víza), protože z jím shromážděných informací nelze dovodit, že by byla po svém návratu do vlasti zadržena a postížena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů. K tomu žalovaný poukázal na „neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny“. Pokud však žalovaný poukazuje na neexistenci důkazů o systematickém týrání,

zadržování a špatného zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vracejí do Číny, a vychází z toho, že důkazní břemeno prokázání této skutečnosti leží zcela na žalobkyni, krajský soud připomíná, že žalovaný byl povinen zcela konkrétními argumenty podloženými objektivními a aktuálními poznatky o situaci v zemi původu v daném případě vyloučit, že by v případě návratu žalobkyně do země původu mohlo dojít k jejímu ohrožení z hlediska možného zatčení, mučení či jiného závažného jednání ze strany čínské státní moci, což však neučinil.

61. Žalovaný vyloučil i obavy žalobkyně, že se čínské státní orgány dozvědí, že v ČR žádala o azyl, i ve vztahu k medializaci případu žádostí čínských křesťanů v ČR o azyl, k čemuž uvedl, že žadatelům o udělení mezinárodní ochrany je garantována ochrana osobních údajů především ve vztahu k zemi jejich původu a že jakékoliv sdělování informací o řízení žalobkyně ve vztahu k zemi původu je ze strany správního orgánu naprosto vyloučené. Přitom poukázal i na to, že to byli naopak zástupci žadatelů o azyl z Číny, resp. někteří žadatelé osobně, kteří komunikovali s médii o svém případě. Doplnil, že přestože se v českých médiích objevila zmíněná zpráva, případně další články k této kauze, nebyly v nich uvedeny žádné informace, na základě kterých by bylo možno identitu jednotlivých žadatelů zjistit. Dle žalovaného proto není důvod se domnívat, že by se jakékoliv čínské státní orgány dozvěděly o skutečnosti, že právě žalobkyně požádala v ČR o mezinárodní ochranu.
62. Krajský soud nikterak nezpochybňuje dodržení mlčenlivosti žalovaného o žadatelích o mezinárodní ochranu v ČR, nicméně posouzení této otázky nestojí pouze na tom, že jestliže on sám neposkytl zemi původu žalobkyně žádné informace, že ji žádné nebezpečí v tomto směru nehrozí.
63. K této části odůvodnění krajského soudu proto nezbylo, než konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky, si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což však bylo jeho povinností. Rovněž tato část odůvodnění je proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a nemající oporu ve správním spisu.
64. Pokud pak jde o namítané posouzení naplnění důvodu uvedeného v ustanovení § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. porušení mezinárodních závazků ČR v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu, toto ustanovení má ve vazbě k důvodu uvedenému v ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) téhož zákona podpůrný charakter. Za situace, kdy je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné již ve vztahu k důvodu podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, není třeba se tímto dalším důvodem podrobněji zabývat.
65. K namítaným ryze procesním vadám podstatným pro další řízení krajský soud dále již pouze ve stručnosti uvádí následující.
66. Není vadou řízení, že žalovaný nezajistil překlad napadeného rozhodnutí do čínského jazyka. V souladu s ustanovením § 16 odst. 1 správního řádu jako obecné právní úpravy správního řízení v České republice, se ve správním řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Ustanovení § 22 zákona o azylu pak jako speciální právní úprava ve vztahu ke správnímu řádu pro řízení ve věci mezinárodní ochrany stanoví, že: *„účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž se vede řízení podle věty první, nebo*

pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje. Ministerstvo účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany poskytne bezplatně tlumočnicka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván. Účastník řízení je oprávněn přizvat si na své náklady tlumočnicka podle své volby.“ Z uvedeného vyplývá, že žadateli o azyl rozhodnutí správního orgánu se vyhotovují v českém jazyce, neboť právní předpisy mu neukládají povinnost překládat svá rozhodnutí do jiného jazyka, žadateli o azyl je však bezplatně poskytován tlumočnick.

67. Je třeba souhlasit se žalovaným, že z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 22. 2. 2018 (č. l. 260 správního spisu) vyplývá, že žalobkyně byla řádně seznámena s obsahem rozhodnutí v jazyce čínském za přítomnosti tlumočnice, včetně poučení o jejích dalších právech a povinnostech, přičemž svým podpisem stvrdila, že rozhodnutí porozuměla. Pokud tedy žalobkyně neuplatnila žádné námitky proti způsobu a rozsahu tlumočení při převzetí rozhodnutí a svým podpisem potvrdila, že obsahu rozhodnutí včetně poučení rozumí, nelze následně úspěšně namítat, že se tak nestalo. Žalovaný se tedy ohledně oznámení napadeného rozhodnutí žádné vady řízení nedopustil a postupoval i v souladu se svou běžnou správní praxí. Lze dodat, že překlad rozhodnutí si může žadatel o azyl obstarat na vlastní náklad, příp. může trvat na přítomnosti svého tlumočnicka.
68. Zcela nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že mu je z úřední činnosti známo, že Veřejný ochránce práv provedl šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany příslušníkům Čínské lidové republiky hlásících se ke křesťanskému náboženskému vyznání. Krajský soud považuje za vhodné i zprávu Veřejného ochránce práv ze dne 31. října 2018, na kterou navazuje závěrečné stanovisko ze dne 21. června 2019, zohlednit při dalším posouzení věci, neboť obsahuje některé poznatky, které je dle názoru soudu možné pro posouzení věci žalobkyně využít.

V. Závěr a náklady řízení

69. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
70. Bude na žalovaném, aby v novém rozhodnutí, pokud setrvá na svém závěru o neudělení azylu žalobkyni dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a téhož zákona, tento svůj závěr dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, a to včetně řádného posouzení a obstarání podkladů a informací k otázce bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně.
71. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten jako zástupce na základě plné moci ze dne 23. 2. 2018 učinil v období od podání žaloby do oznámení ukončení právního zastoupení dne 17. 8. 2018 ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žalobního návrhu) po 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/, § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300

Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 6.800 Kč. S připočtením daně z přidané hodnoty ve výši 21%, tj. 1.428 Kč, činí celková odměna zástupce žalobkyně částku 8.228 Kč. Krajský soud uložil žalovanému vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

72. Po ukončení právního zastoupení na základě plné moci byl žalobkyni ustanoven zástupcem stejný advokát, a to usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 8. 2018, čj. 28 Az 8/2018-362. Krajský soud výrokem III. určil odměnu tohoto advokáta ve výši podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu za dva úkony právní služby (sepis repliky k vyjádření žalovaného a sepis vyjádření k nebezpečí vážné újmy) po 3.100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d/), k tomu úhradu dvou režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu), tj. celkem 6.800 Kč, k tomu činí daň z přidané hodnoty ve výši 21% částku 1.428 Kč. Nutno dodat, že za písemné podání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu krajský soud nepovažoval podání zástupce žalobkyně, v nichž soudu zaslal jím navrhované důkazy včetně předložené zprávy Veřejného ochránce práv. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 2. září 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně